

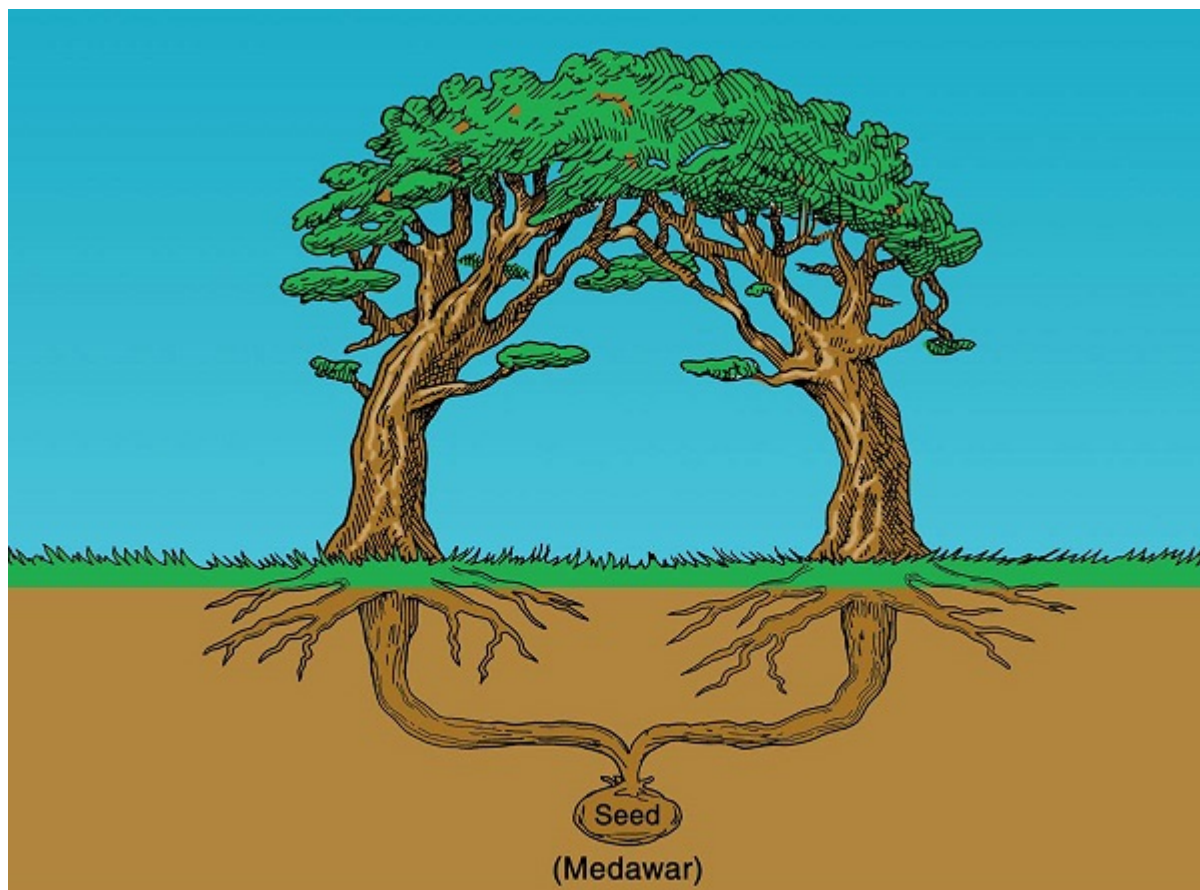
Ο Μητροπολίτης Μεσογαίας για το ζήτημα των Μεταμοσχεύσεων (Νίκη Νικολάου, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η μελέτη της θεολόγου Νίκη Νικολάου για τη σχέση της θεολογικής ανθρωπολογίας με τη Βιοηθική (προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1gKNr7L>), συνεχίζει με την παρουσίαση μιας άλλης σύγχρονης προσωπικότητας της Ορθόδοξης Χριστιανικής Βιοηθικής, του Σεβ. Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικολάου.

Όσον αφορά στο θέμα των μεταμοσχεύσεων, ο Μητροπολίτης Μεσογαίας λέει ότι αποτελούν πολύπλοκη παρεμβατική διαδικασία, η οποία απαιτεί υπερσύγχρονο τεχνολογικό χειρουργικό εξοπλισμό, εξειδικευμένο και πολυπληθές ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό ποικίλων ειδικοτήτων, πολύ καλά επεξεργασμένη νομοθεσία και ακριβείς διατυπώσεις, σωστή ενημέρωση και τη σύμφωνη γνώμη των αρμοδίων κοινωνικών φορέων και της Εκκλησίας[470].

Πηγή: www.starzl.pitt.edu

Στην εποχή μας, οι μεταμοσχεύσεις αποτελούν καθημερινή πρακτική με τις λίστες των ληπτών ολοένα να γεμίζουν. Χάρης στις μεταμοσχεύσεις έχει παραταθεί η ζωή χιλιάδων ανθρώπων ανά τον κόσμο. Η αρνητική διάθεση που υπάρχει γύρω από το θέμα αυτό, σχετίζεται, αρχικά, με τη συναισθηματική δυσκολία να γίνει κάποιος δωρητής οργάνων και ιστών. Άλλοι λόγοι που προβάλλονται είναι η ακαταλληλότητα του μοσχεύματος, η αποτυχία των κλινικών να δηλώνουν στα μεταμοσχευτικά κέντρα την ύπαρξη ασθενών και η αρνητική στάση των συγγενών του ασθενή[471]. Όσον αφορά στο τελευταίο, πρέπει να σημειωθεί ότι μια τέτοια απόφαση πάντοτε θα παραμένει δύσκολη, εφόσον θα σήμαινε τον οριστικό θάνατο του αγαπημένου τους προσώπου.

Μέρος των μεταμοσχεύσεων αποτελούν οι περιπτώσεις κλωνοποίησης ιστών και οργάνων. Δημιουργήθηκαν από την ανάγκη για εξεύρεση λύσης στην αντιγονική ασυμβατότητα και την απόρριψη των οργάνων. Η ιδέα αυτής της διαδικασίας ξεκινά με την αξιοποίηση των εμβρυικών βλαστοκυττάρων και καταλήγει στη δημιουργία καρδιάς, ήπατος ή νεφρού. Ο ανασχεδιασμός του ανθρώπου, υπόσχεται πάρα πολλά και εντυπωσιακά αποτελέσματα. Θα μπορούσε να βοηθήσει στην ανακάλυψη των μυστικών της ζωής (εξέλιξη και ανάπτυξη του ανθρώπου), ενώ δίνει ελπίδες στον τομέα των μεταμοσχεύσεων. Μια πιο ρηξικέλευθη και πρωτοποριακή (!) ιδέα είναι η δημιουργία για κάθε άνθρωπο μιας

αποθήκης οργάνων, δηλαδή ενός κλωνοποιημένου ομοιώματος, από το οποίο θα μπορούσε να λάβει τα εφεδρικά όργανά του όταν θα είναι απαραίτητο[472].

Αυτό ονομάζεται αναπαραγωγική κλωνοποίηση και είναι αυστηρώς απαγορευμένη παγκοσμίως. Ως πρώτη συνέπεια της κλωνοποίησης, είναι η φαλκίδευση της μοναδικότητας του προσώπου. Η κοινωνία αποτελείται από ποικιλότητα και ανομοιομορφία. Με την κλωνοποίηση προκύπτει μια φτιαχτή κοινωνία. Μια δεύτερη συνέπεια, αφορά στη τεχνική σημασία που αποκτούν οι όροι αιωνιότητα και αθανασία. Δημιουργείται η ψευδαίσθηση ενός γήινου παράδεισου. Επιπλέον, έχουμε καταστροφή της ανθρώπινης ψυχής με την έννοια ότι ο Θεός δεν θα είναι η αιτία δημιουργίας μια νέας ψυχής, ενός νέου ανθρώπου. Εφόσον η ψυχή δόθηκε δια της πνοής του Θεού στον άνθρωπο, τότε αυτό δεν θα συμβαίνει στις περιπτώσεις του κλωνοποιημένου ανθρώπου.

Όσον αφορά στο θέμα της μετάγγισης αίματος, ο Μητροπολίτης Μεσογαίας, λέει πως αποτελεί δυσκολία για πολλούς ανθρώπους και στερεί την κοινωνία από το πολύτιμο αίμα τους και τους ίδιους από μια ευκαιρία αίσθησης διαπροσωπικής κοινωνίας και πνευματικής προσφοράς[473]. Το θέμα αυτό, είναι περισσότερο πνευματικό παρά κοινωνικό, που σημαίνει ότι ελεύθερα μπορούμε να δώσουμε συνειδητή αγάπη και να σεβαστούμε τη δυνατότητα του δότη να ωφεληθούν πολλές ψυχές[474]. Η προσφορά του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπό του, πηγάζει από την αγάπη. Από τον δότη, αναδύεται ένας άλλος εαυτός. Γινόμαστε εμείς ο πλησίον. Καταργείται η αποξενωτική απόσταση από τον αδελφό[475]. Η Εκκλησία, αντιμετωπίζει με θαυμασμό το κάθε επιστημονικό επίτευγμα. Κάθε τι που στοχεύει στην ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου, η Εκκλησία το βλέπει ως δώρο Θεού. Μπροστά στο άγνωστο και το τολμηρό της γενετικής επιστήμης, η Εκκλησία δεν δειλιάζει. Εξάλλου, πάντα πάλευε με το άγνωστο.

Ακόμη ένα ζήτημα που σχετίζεται με τις μεταμοσχεύσεις και παίρνει τεράστιες διαστάσεις στη σημερινή εποχή, είναι η κατασκευή και η χρήση των τεχνητών οργάνων. Στην περίπτωση της τεχνητής καρδιάς, το κόστος είναι τεράστιο (περίπου 230.000 Ευρώ), απαιτείται πλήρες εξειδικευμένο προσωπικό και εξοπλισμός, ενώ η καρδιά μπορεί να πάλλεται ακόμη και μετά το θάνατο του ανθρώπου και να στέλλει αίμα στα νεκρά όργανα[476]. Στην περίπτωση του τεχνητού νεφρού το κύριο πρόβλημα είναι ο υψηλός κίνδυνος μολύνσεων, η πολυπλοκότητα και το μέγεθος της συσκευής, το κόστος και ο χρόνος λειτουργίας της συσκευής[477]. Να σημειωθεί ότι έχει κατασκευαστεί τεχνητό ήπαρ και χρησιμοποιείται σε άτομα με ηπατική ανεπάρκεια που αναμένουν μόσχευμα. Ακόμη ένα τεχνητό όργανο που επιχειρείται να κατασκευαστεί, είναι το πάγκρεας. Στη θεωρία, μπορεί να ανακουφίσει εκατομμύρια διαβητικούς, προσδιορίζοντας με

ακρίβεια την συγκέντρωση της γλυκόζης στο αίμα και στη συνέχεια διεγείροντας μια αντλία η οποία απελευθερώνει την απαιτούμενη για το μεταβολισμό ποσότητα ινσουλίνης[478].

[Συνεχίζεται]

[470] Νικόλαος Χατζηνικολάου, “Σύντομη εισαγωγή” στο *Εκκλησία και μεταμοσχεύσεις*, (Αθήνα: Κλάδος Εκδόσεων Επικοινωνιακής και Μορφωτικής Υπηρεσίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, 2001), σ. 13

[471] Στο ίδιο, σ. 19

[472] Νικόλαος Χατζηνικολάου, *Αλλήλων Μέλη οι μεταμοσχεύσεις στο φως της Ορθόδοξης θεολογίας και ζωής*, ό.π., σ. 60

[473] Νικόλαος Χατζηνικολάου, *Ελεύθεροι από το γονιδίωμα, Προσεγγίσεις Ορθόδοξης Βιοηθικής*, ό.π., σ. 292

[474] Στο ίδιο, σ. 292

[475] Στο ίδιο, σ. 299

[476] Νικόλαος Χατζηνικολάου, *Αλλήλων Μέλη οι μεταμοσχεύσεις στο φως της Ορθόδοξης θεολογίας και ζωής*, ό.π., σ. 54

[477] Στο ίδιο, σ. 55

[478] Στο ίδιο, σ. 56